

Prisikėlimo tikrumas

***„Bet Dievas man padėjo iki šios dienos, todėl aš stoviu čia ir liudiju tiek mažiems, tiek dideliems. Aš nesakau nieko daugiau, nei pranašai ir Mozė sakė, kad įvyks – kad Mesijas kentės ir, kaip pirmasis prisikėlęs iš mirusiųjų, atneš šviesos žinią savo tautai ir pagonims.“
Apaštalų darbai 26:22,23***

Prisikėlimo tikrumas yra viena iš labai svarbių Biblijos temų, ir taip turėtų būti, nes kitaip Dievo pažadai būtų beverčiai. Tačiau, norint suprasti, kodėl turi būti mirusiųjų prisikėlimas, pirmiausia reikia visiškai suvokti mirties prigimtį. Biblija mums sako, kad mirtis yra užmaršties būseną – nebuvimas (Ekleziasto 9:5,6,10). Kai tobulas žmogus Adomas nusidėjo, jis patyrė bausmę už nuodėmę, kuri buvo mirtis (Pradžios 2:17; Romiečiams 5:12; 6:23). Dievas mirties būseną apibūdino taip: „ “ „Savo veido prakaitu valgysi duoną, kol sugrįši į žemę, iš kurios buvai paimtas, nes tu esi dulkė ir į dulkę sugrįši.“

(Pradžios 3:19). Nebuvo jokios užuominos apie pomirtinį gyvenimą ar „sielą“, kuri nebūtų mirtinga.

Adomas buvo pasmerktas amžinai išnykti, jei ne Dievo meilė ir gailestingumas, išreikšti Jėzaus gyvenimu, mirtimi ir prisikėlimu. Jo prisikėlimas buvo garantija, kad Dievo planas dėl visų prisikėlimo taps realybe. Apaštalas Paulius savo pamoksle Marso kalne sakė, kad Dievas „nustatė dieną, kurią teisėtai teis pasaulį per tą žmogų, kurį paskyrė, ir apie tai užtikrino visus žmones, prikeldamas jį iš numirusių“. Apaštalų darbai 17:31

Jėzaus prisikėlimas yra būtinas

Dievo plane buvo gyvybiškai svarbu, kad Jėzus mirtų kaip išpirka už Adamą, bet taip pat buvo būtina, kad jis prisikeltų iš mirties. Miręs Kristus, arba Mesijas, negalėtų įvykdyti nuostabių Dievo Žodžio pažadų, pavyzdžiui, esančių Izaijo 9:6,7: „Nes mums gimė vaikas, mums buvo duotas sūnus, ir jo pečiuose bus „ “ vyriausybė, ir jo vardas bus „Nuostabasis, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Taikos Kunigaikštis“. Jo vyriausybės ir taikos augimas bus begalinis.“ Mokiniai tikėjosi, kad šis pažadas išsipildys mūsų Viešpaties žemiškojo tarnavimo metu, todėl jie buvo taip nusivylę ir

prislėgti, kai Jėzus mirė ant kryžiaus. Jie nesuprato, kad tai buvo dalis Dangiškojo Tėvo plano.

Pirmą savaitės dieną, trečią dieną po Jėzaus nukryžiovimo, jis pasirodė dviem nusiminusiems mokiniams, kurie buvo pakeliui į Emausą (Luko 24:1, 21). Jie manė, kad jis yra svetimas. Jie kalbėjosi, o Jis švelniai barė juos už tai, kad nesuprato šios svarbios Viešpaties plano dalies, sakydamas: „O kvailiai ir lėti širdimi tikėti viską, ką pranašai kalbėjo! Argi Kristus neturėjo iškentėti visko to ir įžengti į savo šlovę? Ir pradėdamas nuo Mozės ir visų pranašų, Jis aiškino jiems visose Raštuose apie save.“ (Luko 24:25-27). Per kitus keturiasdešimt dienų mokiniai priėmė ir patikėjo faktui, kad Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų, bet tik po Sekminių, kai Šventoji Dvasia nusileido ant jų (), jie visiškai suprato prisikėlimo svarbą Dievo susitaikinimo plane. Tai parodė Petro pamokslas, užrašytas Apaštalų darbų 2:14-36.

Žodis „prisikėlimas“ Senajame Testamente nerandamas, tačiau šią doktriną moko daugelis aiškių Šventojo Rašto teiginių. Jobo 14:13-15 skaitome: „O kad tu paslėptum mane kapuose, kad tu paslėptum mane, kol praeis tavo rūstybė, kad tu nustatytum man nustatytą laiką ir prisimintum mane!

... Tu pašauksi, ir aš tau atsakysiu: tu trokš savo rankų darbo.” Pranašas Izaijas rašė: „Tavo mirusieji gyvens, kartu su mano mirusiu kūnu jie prisikels. Prabuskite ir giedokite, jūs, kurie gyvenate dulkėse, nes jūsų rasa yra kaip žolės rasa, ir žemė išmes mirusiuosius.“ (Izaijas 26:19). Pranašas Ozejas rašė: „Aš išpirksiu juos iš kapo galios, išgelbėsiu juos nuo mirties: mirtie, aš būsiu tavo rykštė, kapai, aš būsiu tavo sunaikinimas.“ Ozejas 13:14

Pažadas Abraomui

Absolūtus prisikėlimo tikrumas mums buvo iliustruotas įvykio, kuris reikalavo prisikėlimo, kad dieviškasis pažadas būtų prasmingas. Kalbame apie Dievo pažadą Abraomui, užrašytą Pradžios knygos 22:15-18. Prisiminkime, kad Dievas pažadėjo Abraomui sūnų, kuris turėjo gimti iš Saros (Pradžios knyga 17:19). Abraomas daug metų laukė, kol šis pažadas išsipildys, nes būtent per šį palikuonį turėjo išsipildyti visi kiti Dievo jam duoti pažadai. Tačiau pasakojimas mums sako, kad kai Izaokas buvo jaunas vyras, Dievas paprašė Abraomo paaukoti savo sūnų kaip deginamąją auką (Pradžios 22:1,2). Abraomo tikėjimas Dievo pažadais buvo toks stiprus, kad jis tikėjo, jog Dievas, jei reikės, prikels Izaoką iš mirusiųjų, kad juos išpildytų.

Šis pasitikėjimas atsispindėjo Abraomo žodžiuose tiems, kurie liko prie kalno papėdės, kai jis nurodė jaunuoliams: „Liekite čia su asilu, o aš ir berniukas nueisime ten, pagarbinsime Dievą ir sugrįšime pas jus“ (5 eilutė). Apaštalas Paulius Hebrajams 11:17-19 patvirtina šią mintį: „Tikėjimu Abraomas, kai buvo išbandytas, paaukojo Izaoką, ir tas, kuris buvo gavęs pažadus, paaukojo savo viengimį sūnų, apie kurį buvo pasakyta: „Izaoke bus vadinama tavo palikuonys“, manydamas, kad Dievas gali jį prikelt iš numirusių, iš kur jis ir gavo jį atgal kaip simbolį ().“ Atkreipiame dėmesį, kad šiame paveiksle Dievas buvo vaizduojamas Abraomu, o Jėzus – Izaoku. Visi Dievo pažadais pasauliui buvo sutelkti Jėzuje. Jėzus turėjo gyventi, kad galėtų įvykdyti šiuos pažadus, prikeldamas jį iš mirusiųjų.

Sadukiejai netikėjo prisikėlimu. Jie stengėsi pagauti Jėzų į spąstus, sugalvodami absurdišką situaciją, kurioje viena moteris buvo septynių mirusių vyrų žmona. Klausimas mūsų Viešpačiui buvo toks: kurioje karalystėje ji bus žmona? Jėzus atsakė: „Jūs klystate, nes nežinote Raštų ir Dievo galios. Prisikėlę jie nei tuokiasi, nei išteka, bet yra kaip Dievo angelai danguje“ ((Mato 22:23-30). Jėzus tiesiog nurodė, kad karalystėje nebus santuokos, todėl sadukiejų

sugalvota situacija neturėjo jokios prasmės. Tačiau Jėzus pamatė progą atkreipti dėmesį į sadukiejų doktrinos klaidą, kai pasakė: „O dėl mirusiųjų prisikėlimo, argi neskaitėte, ką jums pasakė Dievas, sakydamas: „Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas“? Dievas nėra mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas.“ 31, 32 eilutės; Išėjimo 3:6

Sadukiejai žinojo, kad patriarchai buvo mirę jau prieš šimtmečius, ir jie taip pat suprato, kad Jėzus tai žinojo. Jie buvo priversti pripažinti, kad jei Dievas yra tikras ir patikimas, Abraomas, Izaokas ir Jokūbas turės būti prikelti, jei jie nori vėl džiaugtis šiuo pažadėtu ryšiu su Dievu.

Pranašas kaip Mozė

Pakartoto Įstatymo 18:18,19 Mozė pakartojo Dievo jam pasakytus žodžius apie karalystę, kuri veiks pagal naują tarpininką ir naują sandorą. „Aš jiems iškelsiu pranašą iš jų brolių, panašų į tave, ir įdėsiu savo žodžius į jo burną; ir jis jiems sakys viską, ką aš jam įsakysiu. Ir bus taip, kad kas neklausys mano žodžių, kuriuos jis sakys mano vardu, aš to pareikalausiu iš jo.“

Apaštalas Petras Apaštalybų darbų 3:21-26 taiko šį Mozės pranašystę karalystei, vadindamas ją „visų
2025 m. spalio

dalykų atstatymo laikais“ ir teigdamas, kad apie šį nuostabų laiką Dievas kalbėjo per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pat pasaulio pradžios. Tada jis priminė savo klausytojams apie pirminę Mozės pranašystę „ “. Ši nuostabi Petro pamokslas buvo sakytas vienoje iš šventyklos prieangio. Tarp klausytojų buvo šventyklos kapitonas ir sadukiejai. Kai Petras baigė pamokslą šiuo teiginiu: „Dievas, prikeldamas savo Sūnų Jėzų, pirmiausia jį pasiuntė jums palaiminti, kad kiekvienas iš jūsų atsisakytų savo nuodėmių“, kapitonas ir sadukiejai supyko. Jie supyko, nes Petras tvirtino, kad Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų ir kad per jį visi, kurie buvo kapuose, bus prikeliami, kad galėtų pasinaudoti „atstatymo laikais“. Pasakojimas tęsiasi: „Kai jie kalbėjo tautai, kunigai, šventyklos kapitonas ir sadukiejai priėjo prie jų, nusiminę, kad jie moko tautą ir skelbia per Jėzų prisikėlimą iš numirusių.“ Apaštalų darbai 4:1,2

Pranašiškos Įstatymo sandoros ypatybės

Šventajame Rašte mums sakoma, kad daugelis Izraelio tautai duotos Įstatymo sandoros bruožų pranašavo ateities įvykius (1 Kor 10:11; Žyd 10:1). Matome, kad tai ypač pasakytina apie Levitiko knygos dvidešimt trečią skyrį, kuris buvo Įstatymo

dalį. Šiame skyriuje Viešpats davė Mozei nurodymus dėl švenčių, kurias tauta turėjo švęsti. Pirmojo mėnesio keturioliką dieną jie turėjo paskersti Paschos avinėlį, o penkioliką dieną švęsti Neraugintos duonos šventę, kuri turėjo trukti septynias dienas (Išėjimo 12:6; Kunigų 23:5,6). Izraelitai išėjo iš Egipto „pirmojo mėnesio penkioliką dieną, kitą dieną po Paschos“ (Skaičių 33:3). (Skaičių 33:3). Kai jie atėjo į savo žemę ir nuėmė javų derlių, Viešpats nurodė Mozei, kad jie turi atlikti papildomą apeigą. Mes skaitome: „Kai ateisite į žemę, kurią aš jums duodu, ir nuimsite jos derlių, tada atnešite kunigui pėdą iš savo derliaus pirmųjų vaisių ir jis pakels pėdą prieš Viešpatį, kad ji būtų priimta už jus: kitą dieną po sabato kunigas ją pakels“ (Kunigų 23:10, 11). Čia minimas „sabatą“ buvo šventas susirinkimas, žymintis pirmąją neraugintos duonos šventės dieną.

Kaip ritualo dalis, kunigas eidavo į laukus, rinkdavo prinokusius grūdus, surinkdavo juos į ryšulį ir surišdavo į pėdą. Jis grįždavo ir prie aukuro pakeldavo pėdą prieš Viešpatį kaip derliaus pirmųjų vaisių auką. Šis veiksmas žymėjo grūdų derliaus, kuris trukdavo penkiasdešimt dienų, pradžia. 15,16 eilutės

Ši šventės ypatybė buvo nuostabiai pranašiška Jėzaus atveju. Jėzus privalėjo tobulai laikytis Įstatymo nuostatų. Keturioliktoji nisanio diena prasidėjo saulėlydžio metu, o po vidurnakčio Jėzus buvo suimtas Getsemanės sode ir perduotas Kajafui, o vėliau romėnams (Mato 26:47-75; 27:1-26). Morkaus pasakojime teigiama, kad jis buvo nukryžiuotas trečią valandą, maždaug 9 val. ryto, vis dar Nisan 14 d. Jėzus buvo ant kryžiaus iki devintos valandos, maždaug 3 val. popiet, ir mirė. (Morkaus 15:25-37). Taigi Jėzus mirė tą pačią dieną, pagal žydų skaičiavimą 14-ąją nisanio dieną, kai buvo paskersti Izraelio Paschos avinėliai. Paulius patvirtina šį ryšį, sakydamas: „Kristus, mūsų Paschos Avinėlis, buvo paaukotas už mus.“ 1 Korintiečiams 5:7

Jėzaus kūnas buvo padėtas į kapą prieš saulėlydį keturioliktojo nisanio dieną. (Luko 23:53-55). Kūnas gulėjo kape visą kitą dieną, nuo saulėlydžio iki saulėlydžio, kuris buvo sabatas, arba penkioliktoji nisanio diena. (56 eilutė). Tada labai anksti ryte – pirmą savaitės dieną, arba šešioliktoji Nisan diena – moterys atėjo į kapą ir pamatė, kad Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų (Luko 24:1-6; Morkaus 16:1-6). Taip Jėzus tapo dvasinio derliaus „pirmagimiais

vaisiais“ ir „pirmagimiais vaisiais iš tų, kurie miegojo“ mirtyje, tai yra, prisikėlimo pirmagimiais vaisiais. (1 Korintiečiams 15:20). Galime įsivaizduoti, kaip žydų kunigas anksti ryte šešioliktojo Nisan mėnesio dienos rytą atliko ašmenų pjovimo apeigas prieš Viešpatį, tuo pačiu metu Jėzus įvykdė Įstatymą prisikeldamas iš numirusių.

Paulius išsamiai liudija

Apaštalo Pauliaus laikais, kaip ir mūsų, buvo skepticizmo dėl mirusiųjų prisikėlimo. Norėdamas tai išspręsti, jis parašė 1 Korintiečiams 15 skyrių, kad parodytų, jog pažadėtas prisikėlimas buvo esminė ir neatskiriama Dievo išgelbėjimo plano dalis. Šio skyriaus pradžioje Paulius primena Korinto bažnyčiai, kad jo skelbta žinia buvo Evangelija (graikų kalba: gera žinia), o svarbiausia tos žinios dalis buvo Jėzaus mirtis ir prisikėlimas. „Pirmiausia jums perdaviau tai, ką ir aš gavau, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus; ir kad jis buvo palaidotas, ir kad jis prisikėlė trečią dieną pagal Raštus.“ 1 Korintiečiams 15:3,4

Tada apaštalas pateikia Jėzaus prisikėlimą kaip faktą, nes jį matė apaštalai, o vėliau ir daugiau nei penki šimtai brolių, kurių didžioji dalis dar buvo gyvi

Pauliaus rašymo metu. Galiausiai, prisikėlęs Viešpats buvo matytas pačiam Pauliui kelyje į Damaską (5–8 eilutės). 12–19 eilutėse Paulius parodo, kad visa prisikėlimo doktrina priklauso nuo Jėzaus prisikėlimo, ir kadangi jis buvo prikeltas, visi, kurie yra kapuose, taip pat bus prikeliami iš mirusiųjų. Jei Jėzus nebūtų prikeltas, tada visi – net jo mokiniai ir pasekėjai – vis dar būtų savo nuodėmėse. Nors Jėzus mirė, kad užimtų Adomo vietą mirtyje, jam buvo būtina vėl prisikelti, kad galėtų pasirodyti Dievo akivaizdoje ir pateikti savo išpirka aukos vertę ar nuopelnus dieviškojo teisingumo rankoms.

Apaštalas baigia šią savo argumentacijos dalį sakydamas: „Bet dabar Kristus prisikėlė iš mirusiųjų ir tapo pirmagimis iš tų, kurie užmigo. Nes kaip per žmogų [Adomą] atėjo mirtis, taip per žmogų [Jėzų] atėjo ir mirusiųjų prisikėlimas. Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti“, tai yra, visiems „“ bus suteikta galimybė, paklusdami, įgyti amžinąjį gyvenimą. (20-22 eilutės). Prisikėlimas vyks pagal nustatytą planą, Paulius tęsia: „Kiekvienas savo eilės tvarka: pirmieji vaisiai – Kristus, po to – tie, kurie priklauso Kristui jo akivaizdoje“ (23 eilutė). Kristus reiškia pateptasis, ir apaštalas sako, kad pateptieji Jėzaus pasekėjai prisikels pirmieji. Tai

logiška ir pagrįsta, nes jie bus susiję su Jėzumi karalystėje kaip karaliai ir kunigai (Mato 19:28,29; Apreiškimo 20:6). Tada karalystės pavaldiniai, visi, kurie yra kapuose, išeis iš kapų, kad turėtų galimybę gyventi. Jono 5:28,29

Kūniški kūnai ir dvasiniai kūnai

Tada Paulius sako: „Bet kas nors pasakys: „Kaip mirusieji prisikels ir kokių kūnų jie ateis? ... Tu sėji ne tą kūną, kuris bus, bet pliką grūdą, galbūt kviečių, galbūt kokio nors kito grūdo; bet Dievas jam duoda kūną, kaip jam patinka, ir kiekvienam sėklos grūdeliui savo kūną. Ne visi kūnas yra tas pats kūnas: yra vienas žmogaus kūnas, kitas gyvulių kūnas, kitas žuvų kūnas, kitas paukščių kūnas. Yra ir dangiškieji kūnai, ir žemiškieji kūnai: bet dangiškųjų šlovė yra viena, o žemiškųjų šlovė yra kita. Yra viena saulės šlovė, kita mėnulio šlovė, kita žvaigždžių šlovė: nes viena žvaigždė skiriasi nuo kitos žvaigždės šlove. Taip pat yra ir su mirusiųjų prisikėlimu. Jis pasėjamas sugedęs, prisikelia nesugedęs; pasėjamas negarbėje, prisikelia šlovėje; pasėjamas silpnas, prisikelia galingas; pasėjamas gamtinis kūnas, prisikelia dvasinis kūnas. Yra gamtinis kūnas, yra ir dvasinis kūnas.“ 1 Korintiečiams 15:35-44

Šiame apaštalo Pauliaus teiginyje naudojami keli pavyzdžiai, kurie visi nurodo faktą, kad prisikėlime bus daugiau nei vienas kūno tipas, būtent tie, kurie turės materialius kūnus, ir tie, kurie turės dvasinius kūnus. Kūno tipas, kurį turės kiekvienas individas, priklausys nuo to, kas bus pasėta mirties metu. „Tai“, apie ką apaštalas kalba trisdešimt aštuntame eilutėje, yra asmenybė arba charakteris, kurį individas išugdo šiame gyvenime. Didžioji dauguma žmonių turės charakterį, kuris bus labiausiai tinkamas gyvenimui čia, žemėje. Todėl jie turės kūną iš mėsos. Karalystėje žemė bus nuostabi vieta gyventi, ir tie, kurie čia, žemėje, pasieks amžinąjį gyvenimą, amžinai šlovins Dievą už jo malonę ir palaiminimus.

Tačiau šiuo metu, nuo Sekminių, kai kurie sužinojo apie aukštesnį gyvenimo lygį, kuris tapo įmanomas per Jėzaus kraują. Atsiliepdami į kvietimą eiti jo pėdomis, jie yra kviečiami pakeisti savo protą ir jausmus nuo žemiškų dalykų ir nukreipti juos į dvasinius dalykus. (Romiečiams 12:1,2; Kolosiečiams 3:1-3). Šie žmonės, eidami krikščionišku keliu, keičia savo mąstymą, studijuodami Dievo Žodį. Taikydami jo principus savo gyvenime iki tokio laipsnio, kad išugdo dvasinį

mąstymą, kuris yra charakteris, kurį jie sėja mirtyje, jie gaus dvasinę kūną prisikėlime.

Apaštalas baigia savo paaiškinimą apie prisikėlimą, teigdamas, kad tiems, kurie prisikels dvasine prigimtimi, bus suteiktas nemirtingumas. „Nes tai, kas genda, turi apsirengti negendančiu, o tai, kas miršta, turi apsirengti nemirtingumu. Kai tai, kas genda, apsirengs negendančiu, ir tai, kas miršta, apsirengs nemirtingumu, tada išsipildys parašyta žodis: „Mirtis nugalėta“. (1 Korintiečiams 15:53,54). Teksto mintis yra ta, kad kai bus baigtas dabartinio amžiaus darbas ir visi, kurie turi būti dieviškos prigimties, bus prisikėlę, tada išsipildys pranašystė, pateikt, Izaijo 25:6-10, kurią Paulius iš dalies citavo. Tai yra pranašystė apie karalystę ir palaiminimus, kurie teks žmonijai, kai jie prisikels iš žemės dulkių prisikėlimo metu.

„Jis [Dievas] nugalės mirtį, ir Viešpats Dievas nušluostys ašaras nuo visų veidų, ir savo tautos panieką pašalins iš visos žemės, nes Viešpats taip pasakė. Ir tą dieną bus pasakyta: „Štai, tai yra mūsų Dievas, kurio mes laukėme, ir jis mus išgelbės; tai yra Viešpats, kurio mes laukėme, mes džiaugsimės ir linksminsimės jo išgelbėjimu.“ (Izaijo 25:8,9). Tad džiaukimės tikrumu dėl prisikėlimo, apie kurį kalbėjo

pranašai, Jēzus ir ištikimi apaštalai. Šlovē Dievui už
šį supratimą!